

St-1 nastoupil dle vlastních údajů teprve dne 1. února 1919 do služby učitelské. Před touto dobou ve služebním svazku učitelském nebyl, a nejsou tudíž v osobě jeho splněny předpoklady pro poskytnutí výhod zabezpečených cit. zák. civilním státním zaměstnancům a v důsledku uvedeného čl. II. zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. i osobám učitelským.

Je tedy bezpodstatnou stížnost, pokud nárok na připočtení válečných let odvozuje z § 1 zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb.

Než stížnost jde proti nař. rozhodnutí ještě s hlediska ustanovení §§ 12, 13 a 24 vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. resp. zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb.

V té příčině vychází na jevo ze spisů správních, že st-1 v odvolání svém poukazoval na to, že ustanovení zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. o připočtení válečných pololetí, o něž se prvá stolice opírala, jsou předstížena zákonem z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. o propočtení služební doby a že podle § 12 prov. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. má se započísti plně vojenská služba válečná, jakož i že se mají z této válečné služby podle § 24 cit. nař. započísti také válečná pololetí, pokud nebyla snad za dotčený kalendářní rok již započtena z titulu služby civilní.

Uplatňoval tedy st-1 před žal. úřadem právní nárok na přiznání přesně definovaných výhod a dovozoval jeho oprávněnost z určitých, jasně označených právních norem, takže bylo povinností úřadu, aby posuzoval opravný prostředek st-lův také s hlediska právních předpisů, jichž se st-1 dovolával, a aby zaujal k nim ve svém výroku určité stanovisko.

Žal. úřad se nepodjal této precísní povinnosti, neřešil spornou otázku pod zorným uhlém uvedených právních norem — ačkoli normy ty mohly míti po případě určitou právní relevanci pro tvrzený nárok (srv. nář. Boh. 1188 adm.) — a nevyčerpal tedy při svém rozhodnutí celý obsah opravného prostředku.

Tím zůstalo však řízení správní v podstatných svých částech neúplným a kusým, pročež bylo nutno, aby nss postupoval podle § 6 svého zák. a zrušil nař. rozhodnutí pro vady řízení.

Č. 3222.

Mimořádná opatření: — Administrativní řízení:
 I. Nař. č. 516/1920 nedává straně nárok na udělení povolení k nákupu potravin. — II. Není proto vadou, neprovedl-li úřad, dříve než o žádosti záporně rozhodl, nějaké řízení a neopatřil-li svoje rozhodnutí přesným odůvodněním. — III. Okolnost, že odpadly důvody, které vedly k vydání určité normy, nečiní nezákonným rozhodnutí podle normy té — dokud není zrušena — vydané.

(Nález ze dne 7. února 1924 č. 2058.)

Prejudikatura: Boh. 1783 adm.

Věc: Anna V. v K. proti ministerstvu vnitra o nákupní legitimaci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvod y: Výměrem osp-é v P. z 25. února 1921 byla zamítnuta žádost st-čina za udělení povolení k nakupování potravin na základě ustanovení § 10 vlád. nař. z 3. září 1920 č. 516 Sb.

Odvolání z toho podané bylo rozhodnutím zsp-é z 18. května 1921 zamítnuto, a nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z tohoto výnosu, poněvadž dle výsledku konaného šetření nejsou v daném případě splněny předpoklady, za kterých by bylo lze žádané povolení udělit.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou vzhledem k úvahám, jež byly rozvedeny v nál. Boh. 1783 adm.

Jak v nál. tom bylo vyloženo a odůvodněno, nepřiznává vl. nař. z 3. září 1920 č. 516 Sb. nijakého subjektivního nároku na udělení povolení nakupovati potraviny k dalšímu prodeji a obchodovati s nimi a neuvádí ani formální ani materiální podmínky, za kterých ono povolení může nebo má být uděleno nebo odepřeno. Ve smyslu nař. nelze úřadům ukládati ani povinnost, aby odpírajíce povolení prováděly nějaké řízení a ovšem v důsledku toho ani, aby před vydáním rozhodnutí si opatřily od trestních soudů spisy o dřívějším odsouzení uchažeče pro trestní činy a zkoumaly pohnutky, z nichž byl trestní čin spáchán. Nelze-li z nař. vyvoditi, že by odepření povolení bylo vázáno na určité předpoklady, nelze ani za nezbytnou formální náležitost takových rozhodnutí pokládati, aby byla opatřena důvody.

Když udělení neb opatření povolení bylo ponecháno zcela volnému uvážení příslušných úřadů a stranám nebyl propůjčen nijaký nárok na udělení povolení, o něž jde, není vadou řízení, že úřad nezkoumal motivy zmíněného přestupku, poněvadž nedostatek odůvodnění nařikákaného výroku nezakládá by nijakou vadu řízení.

Uvádí-li stížnost, že odpadly příčiny, pro které bylo nař. č. 516 z r. 1920 vydáno, stačí poukázati na to, že odpadnutí příčiny může být zákonodárci pohnutkou ke zrušení právní normy; dokud však norma nebyla zrušena, zůstává v platnosti a nestává se rozhodnutí úřadu nezákonným, když snad motiv pro vydání normy, na níž rozhodnutí jest založeno, během času odpadl.

Č. 3223.

Živnostenské právo: I. Pro posouzení, je-li dán důvod vylučovací ve smyslu § 5 živn. řádu, nestačí zjištění, že žadatel byl pro trestní čin tam uvedený odsouzen, nýbrž náleží úřadu, aby vzal v úvahu zvláštní povahu živnosti nastupované, osobnost podnikatele, i. j. jeho vlastnosti a poměry v době zamýšleného nastoupení živnosti a povahu spáchaného trestního činu ve vzájemném vztahu všech těchto momentů. — **II.** Živnostenský úřad může osobu, jež byla odsouzena pro některý trestný čin v § 5 ž. ř. uvedený, připustiti k provozování živnosti dříve, než pominuly zákonné následky trestního činu, avšak může naopak vyloučiti osobu z nastoupení živnosti za předpokladů § 5 ž. ř. i tehdy, když zákonné následky odsouzení již pominuly uplynutím času nebo amnestií.

(Nález ze dne 7. února 1924 č. 2059).